

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Foran Valget den 22. Oktobr. 1935

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1935

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Foran Valget den 22. Oktobr. 1935

Foran

Valget

den

22. Oktbr. 1935

Af Kristen Amby.

Til mine Læsere!

Det er mig magtpaaliggende forud for dette vigtige Valg, at mine politiske Synspunkter bliver bekendt for en saa stor Kreds som muligt. Da det er en Kendsgerning, at langt de færreste Vælgere kommer til Vælgermøderne, har jeg ment det rigtigt at henvende mig til Dem under denne Form.

Kristen Rasmussen

NAAR mange Vælgere — altfor mange — har tabt Interessen for dansk Politik, er der sikkert herfor mange forskellige Grunde, som jeg ikke her skal komme særligt ind paa. Men et Par af de væsentligste Grunde for denne mindre Interesse er sikkert, at den menige Vælger ikke rigtig føler, at Tidens og Døgnets Politik angaar ham eller hende, og at Formerne indenfor det politiske Liv mange Gange er usmagelige.

Interessen for Tidens Politik.

Hvad det sidste angaar, saa er det jo desværre rigtigt, men da det politiske Liv jo snart berører alle de Forhold, hvorunder vi Mennesker lever, baade i aandelig og økonomisk Henseende, saa bør det staa Befolkningen klart, at hver enkelt Vælger har Pligt til at interessere sig for og deltage i Døgnets Politik.

Med Hensyn til Øjeblikkets politiske Spørgsmaal, saa er det af afgørende Betydning, at Befolkningen klart og tydeligt udtaler, hvilke Veje, man ønsker fulgt, saaledes at Politikerne faar klare Retningslinier at gaa efter. Derfor vil jeg gerne, saa indtrængende som overhovedet muligt, sige, at det denne Gang er enhver Vælgers Pligt at afgive sin Stemme. Og selv om saa ogsaa langt de fleste Vælgere allerede nogenlunde ved, hvor de vil stemme, synes jeg dog, det kan være rigtigt, baade af Hensyn til de mange, der ikke før har stemt, og fordi mange muligvis staa vaklende, at prøve paa at klargøre de politiske Spørgsmaal i Tiden, saaledes som en konservativ Politiker ser paa disse.

SELV om der er stor Forskel mellem aandelige og økonomiske Spørgsmaal, saa er der naturligvis en vis Sammenhæng mellem disse, og det gælder derfor om, at en Politiker for sin Politik har et fast Hovedpunkt, som er holdbart overfor Livets forskellige Forhold.

De konservative Hovedsynspunkter.

De konservative Hovedsynspunkter, der giver Udtryk for et sundt og lykkeligt Folks Liv, kan sammenfattes saaledes:

- 1) **Rigets Selvstændighed bevares.**
- 2) Opdragelsen af Børnene og de Unge skal foregaa i selvstændige Hjem og i en Skole, der er præget i **kristelig og national Aand.**
- 3) At Arbejdets Frugt tilfalder den, der med **Flid og Troskab** anstrænger sig og **gør sin Pligt.** Kort sagt, den der føler sit Ansvar og handler derefter.
- 4) At Landets Love er betryggende for Folkets Retsfølelse, og paa de økonomiske og sociale Omraader skaber **lige Vilkaar og lige Ret** mellem Borgerne.

Det er ud fra Bedømmelsen af, i hvor høj Grad disse Hovedsynspunkter hævdes af de enkelte politiske Partier, at vi ønsker Vælgernes Afgørelse.

Danmarks- Selvstændighed.

EFTER den frygtelige Verdenskrig næredes rundt i Folkene Haabet om, at man i Fremtiden vilde afgøre opstaaende Stridigheder ad Rettens Vej uden Anvendelse af Krig som Middel.

Folkeforbundet blev derfor skabt som et Fredens og Rettens Instrument. Konservatismen delte af Hjertet dette Haab. Vi ønskede at kunne leve i tryk Forvisning om, at vor opvoksende Ungdom ikke skulde opleve en ny Krigs Rædsler. Men vi tilføjede, at Fredens Aand endnu ikke herskede saa ubetinget, at det var forsvarligt at undlade et nationalt Forsvar til Sikring af Freden.

Udviklingen i Europa, Tysklands Oprustning og de seneste Begivenheder i Abessinien har vist, at vi havde Ret i vor Bedømmelse af Forholdene. Det staar nu klart for alle, at hvad et Land i en letsindig Tro paa Freden sparer i Guld, maa dets Ungdom betale i Blod. Drabet af værgeløse Kvinder og Børn i Abessinien er et slaaende Eksempel herpaa. — For Danmarks Vedkommende vil vi gøre Mulighederne for noget tilsvarende saa ringe som muligt ved i Tide at sørge for et ordentligt Grænseværn, Flaadeværn og Luftværn.

De nationale, moralske og kristelige Værdier.

DET er vor sikre Tro, at Opdragelsen af et sundt Folk kun er muligt, naar de nationale, moralske og kristelige Værdier hævdes med den størst mulige Styrke.

Opdragelsen foregaar dels i Skolen og dels i Hjemmet.

Politikernes direkte Indflydelse paa Hjemmenes Aand er vel ikke stor, men vi ønsker dog stærkt betonet, at vore Hjem ikke maa tilsmudses af skadelig Indflydelse og usund Litteratur og moralsk nedbrydende Films, som giver de unge en usund og falsk Indstilling over for Livets Hellighed og Alvor.

Men Lovgivningsmagten har en overordentlig Indflydelse paa Opdragelsen i Skolen. Derfor ønsker vi Skolens Formaal fastslaaet til at være Opdragelse, ikke alene i nyttige Kundskaber, men ogsaa til Opdragelse som **nationalt sindede og kristne Mænd og Kvinder.**

De nuværende Magthavere søger bevidst at neddæmpe Skolens nationale Aand.

Vi ønsker den ældgamle **Forbindelse mellem Kirken og Skolen** gjort fast og stærk, saaledes at de Love, der i Foraaret 1933 blev gennemført af Radikale, Socialdemokrater og Venstre i Forening, og som løser denne naturlige Forbindelse, bliver ændret, saa at Skolen og Kirken igen kommer til at staa i fast Samarbejde.

Vi ønsker i den kirkelige Lovgivning **Folkekirken bevaret som Folkets kristne Kirke**, og ønsker ikke Kirken omdannet til en almindelig Religionsanstalt med lige Adgang for enhver Anskuelse.

Frihandel og Selvforsyning.

DER er mellem de fleste Mennesker Enighed om, at fri Vareudveksling, fri Handel og Produktion, saavel Landene imellem som mellem Landets Indbyggere, baader alle bedst, thi herved skabes mest Arbejde og de billigste Varer.

De senere Aars Udvikling Verden over har imidlertid umuliggjort dette Ideals Virkeliggørelse indtil videre.

Selvforsyningspolitikken er en sørgelig Virkelighed, som ethvert Land er nødt til at regne med.

Under disse forandrede Vilkaar gælder det derfor om, at det enkelte Land formaar at skabe **lige Vilkaar for de forskellige Erhverv og Ligevægt mellem Indtægterne og Udgifterne.**

Det er i første Række Danmarks urgamle Erhverv, Landbruget, som denne Afspærring og Selvforsyningspolitik har ramt. Skønt vi her i Landet for Skatter, Lønninger og andre Erhvervs Priser har et højere Prisleje end før Krigen, har Landbrugets Priser for de betydende Produktionsgrene som Korn, Smør og Kød i flere Aar ligget under Priserne fra før Krigen. Dette ulige og uretfærdige Forhold maa det være Statsmagtens Opgave, saavidt den kan det, at søge afhjulpet. Og da en Nedsættelse af Prislejet for de øvrige Erhverv ikke synes muligt, maa man gaa andre Veje for at skabe **Lighed og Ret for Landbruget.**

Der er tre Veje at gaa.

MANGE Mennesker har ment, at den hurtigste og nemmeste Vej var at forringe den danske Krone i Forhold til udenlandsk Mønt. Da Landbruget for Størstedelen er et Exporterhverv, er det jo klart nok, at Landbruget paa denne Maade vilde faa flere Kroner hjem. Men alle øvrige Varer (og Danmark indfører for lige saa meget, som det udfører) vilde stige i samme Forhold, saa Uligheden vilde stadig være til Stede, og Prisforhøjelser paa alle Ikke-Landbrugsvarer vilde virke tyngende paa hele Befolkningen. Derfor afviser Konservatismen Kronenedskæringen som uegnet og uretfærdig og desuden som farlig for vore Hovedforbindelser, først og fremmest med England.

Den farlige Kronenedskæring.

REGERINGENS Tilhængere, Radikale og Socialdemokrater, og iøvrigt mange andre hævder, at Ligevægt og Ligeret for Landbruget skal opnaas ved, at de Landbrugere, der har for stor Gæld og derved for tyngende en Rentebyrde, skal hjælpes. Man kalder denne Vej for Rente-nedsættelses- og Rentetilskudsvejen. At Gælden for mange er for stor, og Rentebyrden derfor tyngende, vil ingen bestride, men Konservatismen hævder, at det kan ikke være Statsmagtens Opgave at give Gaver til de enkelte uheldigt stillede indenfor det enkelte Erhverv. Ellers vilde da enhver Ikke-Landbruger — Købmand, Haandværker, Funktionær eller Arbejder — som ogsaa havde købt for dyrt, have den samme Ret til Hjælp til Rentebetaling. Skal det derfor være Ret for Landmanden, der har for stor Gæld, at faa Rentehjælp, saa maa der være samme Ret for alle øvrige Borgere. Men ingen, ikke engang Kommunismen, endsige Regeringspartierne, har turdet foreslaa noget saadant. Enhver kan da ogsaa se, at hvis Staten skulde hjælpe alle dem, der af en eller anden Grund har købt for dyrt eller forbygget sig, vilde det betyde finansielt Kaos.

Om Rente-politik.

Endvidere vil en Rentepolitik, som den Regeringspartierne og Venstre i Forening gennemførte, med Tvangsnedsættelse af Indlaansrenten, væsentligt gaa ud over de smaa Sparere, som ikke vil og ikke kan spekulere med deres Penge.

DER er da den Vej tilbage, som Konservatismen allerede foreslog forud for Valget i 1932 — **Prisordningens Vej.**

Prisordningens Vej.

I Begyndelsen afviste man fra alle Sider denne Vej. Man kaldte den Prisfordyrelsens Vej. Men vi hævdede, at det jo netop var Landbrugets

Priser, der var for smaa, og man har dog ogsaa senere fra alle Sider erkendt, at det var nødvendigt at forsøge at hæve Priserne paa Hjemmemarkedet for de betydende Produktionsgrene, Korn, Kød og Smør.

Men Regeringspartierne har ikke villet gaa med til Ordninger, der var tilstrækkelig gode og betryggende.

Handelspolitik.

DET er Udlandet, som lukker for vore Varer, og det gældet derfor om, at Danmark finder Midler, ved hvilke vi kan overtale Udlandet til at aftage de flest mulige Varer. —

Dette skal gøres ved Hjælp af en Handelspolitik, der benytter Danmarks Købekraft i Udlandet til at bane Vej for Afsætning af vore Varer. En saadan Handelspolitik har Konservatismen i mange Aar krævet.

Men da Regeringen blev nødt til at prøve den aktive Handelspolitik, vilde hverken den eller Venstre følge vore Anvisninger: Opsigelse af Handelstraktaterne og Afgiftspolitik, der behandler Landene i Forhold til den Maade, hvorpaa de behandler os.

Man opfandt i Stedet for Valutacentralen (Madsen-Mygdal), hvis Op-gave bl. a. var at flytte Varekøbet til de Lande, der vilde handle med os. Forsaavidt har Valutacentralen ogsaa opfyldt dette Formaal, men det gale ved denne Central er, at Valutaattestsystemet medfører Vilkaarligheder og Begunstigelser for den enkelte, der faar Attesterne, og derigennem tjener enkelte Borgere uforholdsmæssig store Summer; de bliver en Slags private Toldere.

Regeringen hævder, at Valutacentralen er et nødvendigt Instrument for den Handelspolitik, som Landet maa føre. Konservatismen siger klart og tydeligt, at vel er en Handelspolitik nødvendig, men den kan føres uden Valutaattestsystemets Vilkaarligheder og Uret.

Vort Standpunkt er da, at Varerne bør deles i tre Grupper: 1) De Varer, som har handelspolitisk Interesse, kan indføres uden Attest, dog med det Baand, at Importøren er forpligtet til at overholde det handelspolitiske Forhold mellem Landene. Vi tager som Eksempel Indførelsen af Kul. Danmark har forpligtet sig til at indføre 80 % fra England og 20 % fra andre Lande. Efter Konservatismens System, skal Indførelsen være fri og uden Attest, men den, der indfører, skal være forpligtet til at overholde Tallene 80 % og 20 %.

2) Varer, som vi selv producerer — først og fremmest Landbrugsvarer — ønsker Konservatismen helt forbudt indført. Det er jo soleklart, at det vilde være urimeligt at indføre for Ekspl. Smør, Kød, svenske Pattegrise o. s. v.

3) De saakaldte undværlige Varer, som vi dog alle gerne vil have, har Landet imidlertid ikke Raad til at indføre i ubegrænset Mængde, hvorfor vi vil begrænse disses Indførsel og paalægge dem en Afgift ved Ankomsten til Landet.

Og Varerne behøver slet ikke at blive dyrere af disse Grunde, idet Importørerne under det gældende Valutaattestsystem beregner sig høje Avancer paa den lille Mængde, der bliver indført.

Forskellen vil blot blive den, at ved vort System gaar Fortjenesten ved den lille Indførsel i Samfundets Lomme i Stedet for, som nu, i de enkelte begunstigede Importørers Lommer.

Hertil vil Regeringen hævde, at under en saadan friere Indførsel vil Kronen ikke kunne holdes, men heroverfor siger Konservatismen, at det er Nationalbankens Pligt at holde den danske Krone.

DER er ingen Tvivl om, at Skattebyrderne, særlig i Kommunerne, er meget trykkende, og at de faste Skatter paa Landbrugsejendomme virker særlig uretfærdige og tunge.

Hvor urimeligt Skatterne er steget siden 1913—14, medens Indkomsterne samtidig er faldet, viser nedenstaaende Eksempler, der stammer fra en Kommune i Lejrekredsen, og som Gaardejer I. P. Jacobsen, Ørsted, forleden fremdrog paa et Vælgermøde.

Jeg gengiver med hans Tilladelse:

I 1913—14 var Skatteligningen 12,175, nemlig 5847 paa Hartkorn, 3897 paa Ejendomsskyld og 2430 paa personlig Skat.

I 1926—27 var Ligningen i samme Kommune 47,469, hvoraf 22,708 paa Grundskyld, 13,641 paa Ejendomsskyld og 11,120 paa personlig Skat.

For 1935—36 var Skatterne i samme Kommune steget til 58,844, hvoraf 32,167 paa Grundskyld, 13,177 paa Ejendomsskyld og 13,500 paa personlige Skatter.

Tallene viser saaledes, at der i denne Kommune i Løbet af Aarene fra 1913—14 til 1935—36 er sket en Skatteforhøjelse med 500 pCt.

I 1926—27 var den skattepligtige Indkomst 1,049,000, medens den i 1935—36 var faldet til 570,000 Kr. Altsaa: I samme Tidsrum som Skatteevnen er faldet til det halve, er der sket ganske betydelige Skatteforhøjelser. Og saa taler man om, at Landbruget har faaet Tilskud.

I 1913—14 var der paa en Gaard paa ca. 50 Td. Land en Beskatning paa 112,86 Kr. paa Hartkorn og 25,33 Kr. paa Ejendomsskyld, ialt 138,19. De tilsvarende Tal for 1929—30 var Grundskyld 308,88 Kr., Ejendomsskyld 69,42, ialt 378,30 Kr. og i 1935—36 534,60, 120,15, ialt 654,79.

Paa en Gaard paa 10 Tdr. Land var Tallene i 1913—14 22,80, 6,20, ialt 29,00, i 1929—30 62,40, 17,16, ialt 79,56 og i 1935—36 108,00, 29,70, ialt 137,70.

Konservatismen vil derfor søge Skattetrykket lettet ved at skabe Rentabilitet og Arbejde i Stedet for Understøttelse, og for Ejendomsskatternes Vedkommende ved at overføre en Del af de kommunale Udgifter til Staten.

I 1933 gennemførtes Socialreformen af Radikale, Socialdemokrater og Venstre i Forening. En af dens Hovedprincipper er, at enhver, der ikke kan klare sig selv, har Ret til Kommnehjælp. Det er meget forkasteligt, at en let Adgang til offentlig Hjælp ikke faar den enkelte til at anstrænge sig saa stærkt som ønskeligt for at søge Arbejde og klare sig selv. Endvidere betyder den lette Adgang til Hjælp, at der sker en større Tilflytning til Byerne, fordi disse giver højere Understøttelse.

Konservatismen hævder her over for, at vel skal vi have en god Sociallovgivning, hvor Syge, Invalidere og Gamle hjælpes, men den sociale Lovgivning bør ikke være saaledes, at den tilskynder til Understøttelse, naar Arbejde tilbydes, og ej heller saaledes, at der, til Skade for hele Samfundet, sker en for stor Tilstrømning af arbejdsledige Unge til Byerne.

**De faste
Skatter.**

**Social-
reformen.**

**Arbejds-
heden maa
formindskes.**

■ det hele taget hævder Konservatismen, at den økonomiske Politik for Landbruget, som for alle andre Erhverv, maa lægges saaledes tilrette, at Arbejde fremskaffes og Arbejdsløsheden formindskes, hvorved alle Skattebyrderne kan nedbringes og Folkesundhed skabes.

Konservatismen tror, at et Samfund, ledet efter disse Hovedsynspunkter, vil blive stærkt, sundt og godt at leve i for alle dem, der kun vil kræve Ret i samme Forhold, som de gør deres Pligt. Men for at Samfundet kan blive saaledes, er det nødvendigt, at der skabes et virksomt Bolværk mod den overhaandtagende socialdemokratiske og radikale Magt i Lovgivningen, saavel som i Statens og den kommunale Administration.

Det er efterhaanden gaaet op for mange i vort Land, at kun en stærk Konservatisme formaar at dæmme virkningsfuldt op mod Socialismens røde Bølge.

Enhver ansvarsbevist Vælger forstaar, hvor betydende det er for Landet, at den rigtige Kurs lægges for dets Fremtid. Det blev altid Konservatismens Lod i vanskelige Tider at lægge Kursen ud af Uføret, og netop derfor er det af afgørende Betydning, at saa mange som muligt slutter op om det konservative Folkeparti, der altid har formaaet i Tide at advare mod Vanskelighederne, og peget paa de rette Veje ud deraf.

Skuldelev Præstegaard i Oktober 1935.

Kristen Amby.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk